

Scénář k rozhlasové reportáži příběhu pana Huga Mensdorff-Pouilly

Zpracovaly:

Michaela Hodová, Zuzana Hodová, Tereza Kratochvílová,
Barbora Labohá, Nela Pechlátová

Základní škola Bohumila Hrabala, Zenklova 52, Praha 8, Libeň,
180 00

Pod vedením paní učitelky Kateřiny Dipoldové

Dne 19. listopadu 2019 jsme se v rámci projektu Příběhy našich
sousedů setkali s panem Hugem Mensdorff-Pouilly

Pan Hugo Mensdorff-Pouilly se narodil 24. října 1929 na rodinném zámku v Boskovicích na Moravě, kde vyrůstal se svými sedmi sourozenci. Byl přísně katolicky vychován a je hluboce věřící. Jeho víra v Boha se promítá v celém jeho životě. Pochází ze starého francouzského rodu Pouilly, který za francouzské revoluce přijal jméno Mensdorff.

„A to Mensdorff je totiž vesnice v Lucembursku, dokonce opravdu existuje.“

Navštěvoval základní školu a gymnázium v Brně, na které velmi rád vzpomíná. Úsměv na tváři mu vyvolá vzpomínka na řečtináře.

„On špatně viděl, a protože řečtina – jiný písmena a teďka kdo se to má naučit a ještě to číst, takže my jsme to tak švindlovali, že jsme lehce, ale velmi lehce tužkou jsme si nad to psali to latinkou, abychom to uměli přečíst. A on to věděl.“

Na podzim v roce 1938 zámek v Boskovicích obsadila československá armáda.

„Tak moje matka byla paní velice rezolutní a zavolala si pana plukovníka a říkala: „Pane plukovníku, tak na našich parketách vaši vojáci nebudou chodit v bagančatech.“ A kupodivu, ve všem napětí, tehdy ti vojáci po zámku chodili v bačkorách.“

Během heydrichiády přišli jeho otce zatknout nacisté kvůli podezření, že schovává zbraně.

„Gestapáci přišli a odvezli otce. Zavřeli ho do Kounicových kolejí v Brně, kde se ve dne v noci v tu dobu popravovalo, ale skutečně střílelo, věšelo.“

Tatínek se k nim naštěstí po dvou týdnech vrátil v pořádku a jejich život plynul dál. Jako státu nebezpečný prožil vojenskou službu u pomocných technických praporů, za což je velmi vděčný.

„Na to jsem měl ohromný štěstí, protože tam byla snůška všeho, ale mnoho velmi slušných, vzdělaných lidí.“

Za svého života se pokusil několikrát emigrovat. Jeho tři bratři odešli hned po komunistickém puči v roce 1948.

„No nám se to holt s rodičema s mou nejmladší sestrou moc nevydařilo, takže jsme byli nějakou chvíli zavřeni, pak nás pustili.“

On sám chtěl odejít, když přišli Rusové v roce 1968.

„Potom jsme se dostali až do Francie, kde už můj bratr žil se šesti dětmi, tehdá.“

Dostavil se na kanadský konzulát, ale když zjistil, co by všechno musel vyplňovat za dotazníky, rozhodl se vrátit domů.

Nikdy nevstoupil do komunistické strany, a proto celý život vykonával podřadné profese. Prostě to, co mu strana a vláda dovolila. A jak sám říká, toho nebylo mnoho. Takže byl skladníkem, úředníkem, myl auta, pracoval v garážích. Po sametové revoluci pracoval v Paříži, kde vykonával post vícekonzula pro Českou republiku. Práci získal díky své znalosti francouzštiny. Na závěr nám řekl své přání.

„Já prostě chci, aby lidi se chovali slušně, byli laskaví jeden k druhému, protože pro mě jako věřícího je každý bližní. Je to někdy strašný, že ho mám mít rád, protože jak mi leze na nervy a já ho musím mít rád, takže to je těžký. Ale člověk se má aspoň snažit.“